
Tar Károly**Utazás**

minden élőlény útra kel
emlékszem az első útra
lakásunktól fapadlós hídra vezetett
alattam fodrozó fényben halak utaztak
nyüzösögtek körülöttem az emberek
a törtetőktől sokat tanultam
kínai bölcsek nyugtattak
az élet nem úrhajó, nem rohanás
inkább felhőillatú ragyogás
nem kell már a szó sem
halálom könnyű lesz
fekszem: utazom tovább

Az alkotó

mint gördeszka, mely fémkorlátan sikít
záporoz kedvem, képzelt akarat,
felejttem tépdelt, meszes koromat
s testem nyilalló virágágysait

mint zsetonok, mit elnyel a félkarú
éveim csörgetve hullnak holtan,
szolga vagyok taposómalomban
s úrhatnám falloszommal egykorú

mint az énemhez rakódó mémek*
a tudás fájáról terjedő kórban:
több tízezernyi halmazban vének,

betűim mögött feszülő bokorban
szavak, szokások, vélt vélemények:
reményeim alkotom libasorban.

* A memetika (a mimézis és a genetika szavakból alakítva) elmélete szerint mindenkiben több tízezer aprócska kulturális információs csomag (mém) található, amelyek szaporodnak. Az emberi tudat összességét az agyunkban megtelepedett és folyamatosan cserélődő mémek sokasága alkotja

Következtetések

azok a régi telefonok
akár a fák
gyökerükkel szívták táplálékuk
azok a fák
azok a tölgyek, azok a hölgyek
akár a régi telefonok
gyökereikkel szívnek magukba mindent

az emberek töpörödő mobilok
gyökértelen telefonerdők
akár a láthatatlan gyökerű fák
vizet zabálnak szüntelen
és zöld levelek helyett
szerves gondolatokat alakítanak

elmékedéseinket tébláboltatjuk
hatvanhat százalékos lében
információkat darálunk
s futtatunk folyton
színesnek képzelt
levelekben rögeszmésen
spanyolviasz-gondolatokat hajtva

vize-hagyott fák
elavult ócska telefonok
vázuk szerkesztét porlad
s porrá leszünk mi mind
gondolat s hit nélkül
miszerint létünk leve
időnk végén visszacsorog
az egekbe emelt óceánba

a cseppfolyós élet érdekében
alakul már gyökértelenségünk
indul az erdők sötétje
s nem lesz örökzöld
a bokros remény sem
a mobilozott viharos világ
árdagályokban próbált
apadó térérején kívül

és akkor a költő
akár azok az égigérő fák
koronájukkal harangozva
időnként makacsul
kimerült telefonján is
csönget majd egy picit

Séta

Az erdő ültetett.
Az ösvény kijelölt.
A fakó idomított.
A lány szöke svéd:
unottan poroszkál lova
az autópálya mellett

kialakított múdombokon.
Tavasz dolgozik
testben és lélekben.

Bámulom békés világom,
és gondolataim ághegyén
reményügyeket babusgatok
csöndes holnapokról:
Legyen!- kívánom, mintha
magam volnék a soros Jóisten.

Az évszázadok óta összetört
lélegeztetőre kapcsolt természet
talán újraéleszthető.
A múdomb műerdejének
ösvényén tovaországkál
a bágyadt nap aranyát
hajában hordozó műlovas.

Állok a dombok között
kanyargó kerékpárút
fehér választóvonalán.
Mint íróasztalomon a rend,
valami arra ösztökél,
hogy munkába fogjak.
Európa fogalmát soronkénti
rendezettséggel töltöm vigyázva,
hófehérre takarított holnapokra
S rárovóm a kortyolni jó
béke álom-tiszta levegőjét.